

Радой Ралин

Поетът

На Атанас Делчев

Поетът... Него от младеж боготворях
и не посмеях с него да се запозная.
По улиците отдалече го следях,
със завист съзерцавах бедната му стая.

И този ден, когато тръгнах на война,
на улицата срещнах го съвсем случайно.
И заболя в сърцето ми една вина,
че досега съм го обичал само тайно.

Той забеляза колко много ми тежи
сандъчето със моите войнишки вещи
и неочаквано до мене приближи,
взе дръжката. Усетих пръстите горещи.

Не само че товарът стана двойно лек.
Пред него можех цял да го издекламирам.
Но сепна ме поетът и като човек.
А тръгнал бях за свободата да умирам.

Внимателно запита имам ли баща,
защо не ме изпраща никое момиче?
И все на път ли ще прекараме нощта?
В частта си с близки ли съм, или съм самичък?

Узнал, че аз съм доброволец, изведнъж
от обич почна той да ме разубеждава,
че би било добре да стана първо мъж,
че смешно е човек в смъртта да търси слава.

Не слава – възразих му аз, – а свобода.
Той ме запита: нещо много ли ме мъчи,
че искам всичко в тази дума да сведа?...
Ний стигнахме. Той пусна моето сандъче.

Сбогувахме се като близки. Не разкрих
какво е бил за мен през толкова години.
Да тръгна на война не се разубедих,
но обновявах вече моите причини.

1945, 1969

КРАЙ

© 1945–1969 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5827>]